

COSTA RICA
19 december 2009 t/m 3 januari 2010
Met Summum

Ardy = groen
Claudia = paars

zaterdag 19 december

Vandaag vertrekken we om 4 uur met mijn ouders naar Schiphol. Het is ijzig koud als we de tassen in de auto gooien. De gedachte dat we er morgen warmpjes bij zitten, maakt me nu al vrolijk. Via Madrid vliegen we naar San Jose, de hoofdstad van Costa Rica.

Na zo'n 21 uur onderweg zijn we geland op Costa Rica. Het is 18 uur en het milde klimaat voelt aan als een heerlijk warme deken. We worden opgewacht door Nienke. Zij brengt ons in een half uur naar het centrum van San Jose. Ons hotel is een oud koloniaal pand. Statig en mooi, maar ook een beetje vergane glorie. Ardy gaat mee pinnen. Ik blijf op bed liggen, wat ik weer vreselijke vliegbuikpijn. Gelukkig zakt dit snel af. Als Ardy terug is, eten we een hapje bij de Mac. Daarna gaan we snel naar bed. We zijn gesloopt.

Bij aankomst (na een saaie en daardoor lange vlucht) in San Jose worden we opgewacht door Nienke, onze gids voor deze reis. We rijden naar het hotel, dat zich bevindt in het oude centrum tegenover het nationaal theater. Na een hapje bij de mac gaan we gauw naar bed.

zondag 20 december

Vanochtend ontbijten we in de prachtige zaal op de bovenste verdieping met uitzicht over de stad. Het milde klimaat doet me goed. Na het ontbijt gaan we met de bus naar de Poas vulkaan. Na 2 uur rijden zijn we bij de parkeerplaats. Vanaf hier moeten we lopen verder. Als we bij de kraterrand komen, zien we.... Niets. De krater ligt gehuld in een dikke pak mist. We gaan daarom eerst terug om bij de lagune te kijken om daarna nog een keer bij de Poas te kijken. Helaas beide keren niets. En ook de lagune zit in de mist. Hmmm, als je in Nederland ergens naartoe gaat; 2 uur heen en 2 uur weer terug en je ziet niets, dan ben je toch wel lichtelijk ontstemd. Maar op reis is alles anders. We aanvaarden ons 'lot' met een enorme gelatenheid. We hebben onderweg een Costa Ricaanse lunch.

De eerste excursie staat vandaag op het programma. We gaan naar de krater van de Poas vulkaan, even buiten San Jose. Als we aankomen, bekriipt me het 'Schafhausen'- gevoel. Meer parkeerplaatsen dan bezienswaardigheid. De drukte valt mee. We wandelen in de motregen naar boven. Als we bij de kraterrand zijn, kijken we in een mistige put. Er valt dus niets te zien. We lopen door naar een andere pelk waar een oud kratermeer te zien moet zijn. Ook hier geeft de mist zijn geheim niet prijs. Als troost duikt elke fotograaf hier als paparazzi op een verdwaalde eekhoorn. Nu maar hopen dat dat beestje niet te veel verbeelding krijgt. Bij terugkomst in San Jose maken we nog een stadswandeling met Nienke. Er is echter niet bijster veel te zien.

In de loop van de middag komen we weer terug in San Jose. Ko en Henny gaan naar het goudmuseum en wij sturen even een mail naar huis. Daarna wandelen we wat door de winkelstraat. Ardy scoort nog een paar Adidas sneakers. En dan moeten we ons al weer haasten voor onze afspraak met de groep voor een wandeling door de stad. Na de wandeling dummelen we wat waarna we de introbriefing krijgen. Daarna gaan we met een gedeelte van de groep een hapje eten. Na het eten zijn we heel erg moe en gaan we lekker slapen.

maandag 21 december

Vanochtend ben ik vroeg wakker (5.00 uur). Ik kan niet meer in slaap komen. Ik blijf dus nog niet over mijn letlag heen te zijn. Na het ontbijt vertrekken we naar Cahuita aan de Caribische kust. Onderweg stoppen we om wat te drinken. Ik bel naar huis om te vragen hoe de begrafenis van oma is geweest. Ik vind het toch wel moeilijk dat ik er niet bij ben. Ik merk dat ze het wel erg leuk vinden dat ik bel en dat doet me goed.

We vertrekken vandaag naar de Caribische kust. Onderweg bezoeken we een bananenplantage met 'inpak'hal van DelMonte. Hier werken mensen heel hard voor heel weinig geld. De voormalige

'Fruitcompany' (wat nu Chiquita en DelMonte is) staat ook bekend als een malafide organisatie. Na een 5 uur durende rit komen we aan in het slaapdorpje Cahuita. Dit dorp leeft van toerisme, maar maak een saaie indruk. Onze lodge ligt even buiten het dorp pal aan het strand. De rest van de dag relaxen we wat. In de tuinen van de lodge moet het wemelen van de kikkers, maar blijkbaar hebben wij er (nog) geen geoefend oog voor. Aan het strand schieten we nog wat mooie plaatjes. Het is alleen jammer dat het bewolkt is. 's Avonds eten we in een leuk tentje in het dorp. Daarna nemen we nog een afzakkertje in 'the place to be' van het dorp: Coco's Bar. Hier staat een Reggae bandje muziek te maken voor een bont versierde kerstboom wat een erg surrealistische sfeer geeft.

De volgende stop is bij een bananeninpakfabriek. Leuk om te zien wat er allemaal gebeurt voor de bananen bij ons in de supermarkt liggen. Na zo'n vijf uur onderweg komen we aan in Cahuita. We hebben eenvoudige, maar leuke hutjes in de nabijheid van het strand. Het is een prachtig tropisch plekje. We wandelen wat langs het strand en genieten van de warmte. Hoewel het heeft geregend en het nog steeds zwaar bewolkt is, is het toch heel erg aangenaam. 's Avonds eten we met een groepje in het dorp en nemen we in de bar nog een cocktail. Toch ook nu liggen we er niet laat in.

dinsdag 22 december

Vanochtend lopen we naar Cahuita om vanuit daar met de boot ter vertrekken. Bij een rif aangekomen, gaan we snorkelen. Helaas heeft het afgelopen nacht geregend en is de zee erg wild. Daardoor hebben we niet zo'n fantastisch zicht. Het rif is wel mooi en we zien ook wel wat mooie vissen, maar echt spectaculair is het niet. Na het snorkelen gaan we lunchen en relaxen bij het zwembad. Enerzijds ben ik wat onrustig en wil ik wat doen. Anderzijds is het ook wel even goed zo. Ik ben al weken uitgeput en kan wel wat energie gebruiken. Later lopen we toch nog even naar het dorp om een kijkje te nemen. Er is ook een kikkertuin, maar die is al gesloten. Daarna ga ik een uurtje lekker tukken. 's Avonds gaan we bbq-en bij het hotel. Het eten is heerlijk, maar het is meer een lopend buffet dan een bbq. Na het eten gaan Ardy, Kok, Henny en Nienke naar de bar. Ik besluit niet mee te gaan en ga op tijd slapen.

's Avonds gaan we bbq-en met de groep. Als we bij de grill aankomen, blijkt dat ze 's middags alles al gebakken hebben en wij het nu als buffet op kunnen scheppen. Dit is wel een dompertje.

woensdag 23 december

Vandaag staan we relaxen op en doen we rustig aan. Met z'n vieren gaan we op pad om een wandeling te maken door 'Punta Cahuita (?) N.P.'. In het dorp zien (en horen!) we al een brulaap. Dit belooft veel goeds voor de rest van de dag. Het pad in het park loopt voor het grootste gedeelte pal achter het strand waardoor we afgekoeld worden door een lekkere frisse wind. Tijdens de 8 km lange wandeling zien kapucijnnapen, slingerapen, een neusbeer en ontelbare hagedissen. De uitzicht en van de Bountystrandjes zijn erg mooi. In de loop van de middag komen we hongerig aan bij het eindpunt van de trail, waar een restauranteigenaar ons zijn tent in wil lokken. Hij hoeft niet veel moeite te doen. Na een hapje en een drankje gaan we met de locale bus terug. In de lodge springen Claudia en ik in het zwembad en doen we de rest van de dag niet veel meer. Nog total-loss van de wandeling gaan we 's avonds direct na het eten naar bed.

De ochtend beginnen we lekker rustig aan. Om half 9 ontbijten we. En vervolgens lopen we naar het dorp. Hier begint onze wandeltocht door het N.P. In het dorp hadden we al brulapen gezien. Ik ben benieuwd of we nog meer te zien krijgen, want we hebben besloten om de wandeling zonder gids te doen. Het is een erg mooie wandeling. Met aan de linkerkant wit strand en palmbomen. En rechts van ons de groene jungle. Na een tijdje wandelen, zien we wat apen in de bomen. Later horen we dat dit waarschijnlijk slingerapen zijn. We zien ook diverse krabbetjes, kreeftjes en hagedissen. Een baby-aapje krijgen we moeilijk op de foto, maar een grote knalgroene hagedis passeert ons netjes. Als Ardy het strand op loopt, kijkt onze woudloper niet naast zicht. Er loopt een neusbeertje rond te snuffelen op zoek naar eten. Later zien we ook nog Kapucijneraapjes, maar die zijn zo gewend aan toeristen en gevoerd worden, dat ik er een aan de broekzak heb hangen. Na een goede vier uur wandelen, hebben we de ruime 8 km erop zitten. Hongerig komen we aan bij de uitgang van het park. Daar worden we opgewacht door een restauranteigenaar. Na het eten gaan we met de bus terug naar Cahuita. Daar duiken we in het zwembad. En luieren verder nog wat.

donderdag 24 december

Vandaag reizen we verder naar Fortuna. Na een goede vijf uur rijden, komen we aan in Fortuna. Hier genieten we van een heerlijke lunch. Na de lunch en de check-in in het hotel gaan we door naar het park van Arenal. Hier maken we een kleine wandeling naar het uitzichtpunt op de Arenal. Hier liggen lava-brokken van de uitbarsting in 1994. Je ziet op de rechterflanken van de Arenal vuurbollen naar beneden rollen. We horen ook gerommel, maar of dat nu de vulkaan of onweer is??? Wie zal het zeggen. Leuke bijkomstigheid is dat we nog Toekans zien vliegen. Na het tripje hebben we even wat tijd voor onszelf. Ardy en ik genieten op deze kerstavond van onze jacuzzi. Toch ook wel eens lekker, zo wat comfort. 's Avonds rijden we met de bus naar een restaurant vanwaar we uitzicht hebben op de lavavuurspuwende Arenal. De bediening en vooral het eten is niet best, maar het uitzicht maakt een hoop goed. We hebben erg veel geluk deze dag, want de Arenal laat zich niet zo vaak uit de wolken zien.

Na een rommelige start vertrekken we om half 7 naar onze nieuwe bestemming; de Arenalvulkaan. Na een mooie rit van dik vijf uur komen we aan in La Fortuna, een toeristendorp aan de voet van de vulkaan. Onze lodge is echt prachtig met uitzicht op de Arenal. De kamers zijn enorm groot met twee kingsize bedden en een tweepersoons jacuzzi (als je geen dikke Amerikaan bent). In de namiddag gaan we nog naar een park(je) aan de vulkaan. Tijdens het rijden hiernaartoe komen we aan de kant van de weg een club neusberen tegen. Erg grappig. De wandeling in het mini-NP is niet bijster interessant. We spotten blauwgekleurde Gaaien en een paar Toekans. Wat wel indruk maakt is het lawaai van de vulkaan en de omlaagtuimelende rotsen. Deze brokken hebben het formaat van een flinke auto en rollen met grote vaar van de berg af. 's Avonds gaan we eten in een restaurant met uitzicht op de lavastroom. Het is wel duidelijk dat deze toko het van zijn uitzicht moet hebben. Het eten laat (te) lang op zich wachten en wordt ook nog eens halflauw geserveerd. De helft van de club laat het eten weer terug naar de keuken brengen om het eten weer op te laten warmen. Maar het spectaculaire uitzicht op die roodgloeiende adertjes die van de berg af stromen doet de rest vergeten. Een ding is wel duidelijk in Costa Rica kun je qua uit eten gaan op kerstavond ook beter thuis blijven.

vrijdag 25 december

Het is vandaag 1^e kerstdag, maar zo ervaar ik het niet. Terwijl ze in Nederland zitten te vernikkelen lopen wij hier te huffen en te puffen in de klamme hitte. Toch wel een vreemd gevoel! We gaan redelijk vroeg op pad richting Rio Frio, in de buurt van Nicaragua. Onderweg maken we nog een stop bij een boom vol leguanen. Het is een prachtig gezicht, al lijkt de boom wel wat overbevolkt.

Het is vandaag 1e kerstdag. En wij gaan naar Cano Negro. Onderweg stoppen we nog bij een boom waarin tientallen leguanen zitten. Onvoorstelbaar deze prehistorische beesten. Jammer wel dat deze beesten hier worden gevoerd. Dat maakt het toch wel minder speciaal.

Eenmaal aangekomen bij de instapplaats van de boot, krijgen we een enorme rondvaartboot tot onze beschikking waar we maar met een klein clubje in zitten. De kalme tocht is erg relaxed en we zien een boel dieren. Ik had een saai boottochtjes verwacht, maar niet is minder waar. Als we terug zijn bij de opstapplaats lunchen we in een restaurantje in de buurt.

Bij Cano Negro varen we met een boot over de rivier Rio Frio om verschillende dieren te spotten. We zien veel verschillende vogel en ook kaaimannen en aapjes. Ook zien we de Jesus Christushagedis. Bijzonder is het om te zien hoe een aapje een hagedis wil pakken om op te smikkelen. En er vervolgens een kaaiman op afkomt, die het aapje wel wat lijkt. De JC Hagedis schiet lopend over het water weg. En het aapje slaat alarm door te trommelen op een bananenblad. Voor geen van allen dus iets lekkers. Na de boottocht krijgen we een lunch en gaan we terug naar het hotel.

Als we weer in La Fortuna zijn bezoeken we 'Baldi's'. Een badcomplex met warm water van de vulkaan. Er is zelfs een bad waar je met je voeten nog geen minuut in kan staan, zo warm! Er zijn zelfs waterglijbanen, dus die moeten we dan ook maar doen. Al snel blijkt dat deze banen zomaar op de gok zijn gebouwd, want de G-krachten zijn abnormaal groot. Een 'kamikaze' glijbaan moet je hier dus letterlijk opvatten. Na al het watergeweld en gepoedel eten we 's avonds nog een flinke hap in het steakhouse tegenover het hotel. Zowel mijn vader als ik kunnen de ogen haast niet meer open houden en we gaan dus weer bijtijds naar bed.

Op de terugweg stoppen we bij Baldi. Een soort Center Parcs, maar dan met warmwaterbronnen verwarmd door water uit de vulkaan. We genieten van het warme water. En wagen ons leven op de ontzettend ingenieuze glijbanen. Na rimpelig te zijn geworden, gaan we terug naar het hotel en genieten we nog wat na. We gaan wat later eten en doordat de bediening langzaam is, wordt het iets later dan gebruikelijk.

zaterdag 26 december

Vandaag gaan we verder naar Ricon de la Vieja. Een redelijke reisdag van 5 uur. Onderweg gaan we langs bij Las Pumas; een opvangcentrum voor dieren die niet meer in het wild kunnen leven. We zien hier veel katachtigen. Leuk want deze kom je eigenlijk nooit in het wild tegen. En nu ik ze zo in hun kooi van dichtbij zie, ben ik geloof ik maar blij dat je ze niet zomaar in het wild tegenkomt.

Op de hacienda in de buurt van Rincon hebben we weer een mooi huisje. We dobberen wat in het zwembad en genieten van enkele uurtjes niets doen.

2e Kerstdag. Vandaag rijden we naar de hoogvlakte van Costa Rica. Via de stuwdam van Lago Arenal en een stuk Panamerican Highway komen we na een paar uur rijden bij een opvangcentrum voor katachtigen, waar we dus even gaan kijken. Je ziet hier veel exemplaren die in het wild in Costa Rica voorkomen, zoals de Jaguar, Puma en de Ocelot. Na een goed en flinke lunch in Liberia komen we na een uurtje hobbelen en bonken aan op de ranch waar we zullen verblijven. We nemen nog een frisse duik in de pool en doen verder nix. In het restaurant van de ranch eten we 'a la carte' omdat het buffet er niet bijzonder uit ziet. Maar ook dit is veel geld voor weinig kwaliteit.

zondag 27 december

Vandaag gaan we wandelen in het nabij gelegen park bij de vulkaan Een pittige klim- en klauterwandeling door mooie natuur met veel vulkanische activiteit zoals borrelende zwavelpoelen, stoomgaten en hete meertjes. We zien nog een Agouti, een kruising tussen een konijn en een marmot en ook een miereneter. Aan het eind van de wandeling nemen we een verfrissingsduik bij een waterval.

Op tijd eruit om te gaan wandelen in het Nationale Park. We lopen eerst door een heuvelig bos met enorme bomen en veel 'worteltredes'. Ondanks dat dit een vrij droog gebied is, is dit stuk nog best groen. Na een tijdje wandelen, krijgen we ons eerste uitzichtpunt. Hier kijken we op een soort gasgaten waar zwaveldampen tot zo'n ruime 100 graden uit de grond worden gespoten. Deze krijgen we 'geleverd' inclusief rotte-eieren lucht. Om de zoveel tijd lopen, is er een ander soort uitzichtpunt waar bijzondere vulkanische activiteit te zien is. Na het bos, wandelen we door het droge savanneachtige gebied. Ook hier zien we veel vulkanische activiteit; van gekleurde pruttelsoep tot een geel meer. Het laatste stuk gaan we weer door het bos. Hier zien we nog een Agouti scharrelen in de bosjes. En een grote blauwe Morpho vlinder vliegen.

Na de wandeling dalen we af naar een waterval. Klimmend en klauterend komen we aan bij een mooi plekje om even af te koelen. Ik twijfel even of ik me voor dit eventjes zal uitkleden, maar ja 'you only live ones', dus dan doe ik dat maar met volle teugen. Ik jump vanaf een rots in het koude water. Ik bedoel... steenkoude water; mijn tenen beginnen gelijk te tintelen. Ardy en ik zwemmen tegen de stroming in voor HET plaatje onder de waterval. Daarna gaan we er snel weer uit en klauteren we weer terug. Als ik even sta te wachten, zie ik in de bomen nog een miereneter klauteren. Weer een cadeautje van moeder natuur. Als we terug zijn op de Hacienda moeten Ardy en ik snel een hapje gaan eten en ons klaarmaken voor ons volgende avontuur.

's Middags gaan we nog 'Tuben'. Na een mooie tocht van zo'n 3 kwartier op de rug van een paard komen we aan bij het punt waar we met zo'n donut de rivier in stappen. Het is een leuke ervaring met afwisseling tussen snelle stroomversnellingen en relaxte rustige stukken. We hebben Nienke ook overgehaald om mee te gaan en zij vindt het ook erg leuk. De rest van de dag relaxen we lekker bij onze kamer op de ranch.

We gaan eerst paardrijden. Iets wat enerzijds helemaal geweldig vind. Anderzijds ook wel spannend. We maken leuke, korte tocht door de jungle. Spannend zijn de oversteken door de rivieren. Als het paard maar niet uitglijdt. We komen bij een verzamelpunt waar we een zwemvest en instructies krijgen. Daarna klimmen we met onze tubes naar de rivier. Het is best heel erg leuk hoe we door de

stroomversnellingen worden meegenomen rivierafwaarts. Af en toe zitten er flinke versnellingen tussen. Het is niet heel erg spectaculair, maar wel erg leuk. Het is jammer als naar een goed uur klaar zijn. 's Avonds eten we weer in het restaurant van de Hacienda. Kan ons niet zo bekoren en dat terwijl het niet zo goedkoop is.

maandag 28 december

We rijden verder naar Monteverde waar het nevelwoud is. We overnachten in het plaatsje Santa Elena. Omdat we hier hoger zitten, is het een stukje frisser en er staat een stevige wind. Desondanks is het nog steeds heerlijk weer. We lunchen in het restaurant dat rondom een boom is gebouwd; the three house. Daarna gaan we door naar de vlindertuin. Hier krijgen we uitleg over de verschillende insecten die in Costa Rica leven. We bezoeken de 4 kassen/tuinen die de vier verschillende habitats in Costa Rica nabootsen. Daarbij dus ook de verschillende vlinders die hier leven. 's Avonds valt het niet mee om een eetplekje te vinden. Het is hoogseizoen en dat is goed te merken.

Na een wat beter ontbijt buffet dan gisteren (ook al blijkt ik 15 dollar voor een ochtendhap geldklopperij vinden) gaan we op weg naar St. Helena in de regio Monteverde. Na een uur of 4 hobbelen, komen we aan in het toeristische dorp. We lunchen in de Threehouse, wat echt een leuke tent is met een boom als blikvanger. Hierna gaan we genieten van het 'Summum moment'; een bezoek aan de locale vlinder & insectentuin. We krijgen eerste een uitleg over diverse (grote) insecten van een nogal luidruchtige Amerikaanse. Het is maar goed dat insecten geen oren hebben! Maar wat ze vertelt is wel erg interessant. Daarna lopen we naar de vlindertuinen met een andere Amerikaanse. Haar 'tone of voice' is zo overdreven dat je denkt dat je midden in de Dr. Phil show terechtgekomen bent. We zien wel erg mooie vlinders waaronder de 'Blue Morpho'. Het is dus wel de moeite waard. Tijdens de rit naar ons hotel wakkert er een harde wind aan. Als we dan 's avonds uit eten willen in het dorp, begint het ook nog te miezeren. Tot overmaat van ramp (luxeprobleem...) zitten ook alle betere restaurantjes tjokvol. Onze zoektocht eindigt in een wat luxer restaurant met een art-gallery. Na het eten besluiten we een taxi terug naar het hotel te nemen. Voor 1000 Colones gaan we die heuvel niet opklimmen...

dinsdag 29 december

Vandaag gaan we een Canopy en Skybridgetoer doen. De regen komt met bakken uit de hemel, maar ja er komt geen andere gelegenheid, dus we gaan toch. Als we aankomen bij het 'activity-centre' blijkt al snel dat dit een geoliede cashcow-machine is. In een behoorlijke grote groep gaan we in zeer rap tempo over de ziplines. Mijn vader komt eerst wat nerveus over, maar komt al vlot mee. De regen en de nevel maken het ook wel weer spectaculair. Door de ontstane mist zie je maar zo'n 100 meter ver en kun je dus het eindpunt vaak niet zien. Als toetje mogen we een Tarzan-swing maken. Mijn vader haakt af. Wij springen vervolgens van een +/- 10 meter hoog plateau om heen weer geslingerd te worden aan een soort reuzenschommel.

We worden wakker en we denken even dat we terug in Nederland zijn. Het stormt en het regent, al is de temperatuur wel lekker. We gaan naar het nevelwoud. Hier gaan we een Canopy-toer doen. Onze tuigjes worden aangemeten en we zijn er klaar voor. In een rap tempo wordt alles uitgelegd en oefenen we door de bomen. De rege neen wind blijft onophoudelijk doorgaan. We worden zeiknat, maar het is wel leuk. Het valt ons wel op hoe ontzettend toeristisch het is. Na de Canopy is er nog een verrassing; een Tarzan swing. Aan een touw spring je naar beneden en schommel je hard op en neer. Zo dat was de adrenaline voor vandaag. Daarna doen we nog de Skywalk. Dit is een wandeltocht over 8 bruggen door de toppen van de nevelwoudbomen. We zien door de regen natuurlijk geen beesten, maar het is wel leuk om de jungle eens vanuit een ander perspectief te zien.

Nadat we ons vervolgens ontdaan hebben van onze harnassen gaan we met z'n vieren (moeders sluit weer aan) de Skybridgetoer doen. Dit is een mooie wandeling over 8 hangbruggen waarbij je tussen de boomtoppen doorloopt. Ook hier barst het van de mooie natuur. We regenen nog wel zeiknat, maar we zijn al tot op het bot doorweekt, dus dat maakt ook niet meer uit. Mijn ouders gaan na deze wandeling nog met de rest van de groep naar een ander park. Wij blijven hier om nog foto's te maken in de kolibrietuin. Dit duurt echter niet al te lang en onze bus (+ groep) blijkt nog hier te zijn. We rijden mee tot het dorp. Zij gaan verder naar de bakker. Op 2 na heeft niemand meer zin om naar het andere park te gaan, maar ze hadden de broodjes al besteld, dus die zijn ze maar gaan eten. Wij eten een lekkere hapje met een warme choco erbij in de 'Threehouse'. De rest van de middag blijven we in

het hotel lantefanteren en slapen. In neem nog een heerlijke massage. 's Avonds bezoeken we de kikkertuin met alle soorten kikkers uit Costa Rica. Het is hier erg druk, maar wel leuk.

Het was de bedoeling dat na dit alles de groep naar het andere park zou gaan (1 ½ uur verderop). Ardy en ik zouden hier blijven. We gaan eerst een kijkje nemen in de Kolibrietuin. Prachtig om deze bijzondere vogel in allerlei kleurtjes hier zo snel te zien fladderen. Als het vervolgens nog harder gaat regenen besluiten we terug te gaan naar ons hotel. Het blijkt dat onze groep er nog is, dus we kunnen mooi meerijden. We lunchen in het dorp en relaxen in het hotel. Ardy laat zich ook nog lekker masseren. Aan het begin van de avond gaan we naar een kikkertuin. Hier zien we heel veel kikkersoorten die in Costa Rica voorkomen. Het is lastig fotograferen, maar het is wel erg leuk om te zien en de gids vertel met veel enthousiasme.

woensdag 30 december

De regen is vannacht weggetrokken en we zien een stralend blauwe hemel. Het waait nog wel behoorlijk, maar dat maakt voor ons niet zoveel meer uit. We rijden namelijk verder naar Manuel Antonio. Onderweg stoppen we eerste bij een rivier waar krokodillen liggen. Leuk om te zien. Daarna stoppen we iets verderop bij een rivier waar je een boottocht kunt maken. Je kunt hier veel vogels zien en er worden krokodillen met kop gevoerd. Wat mij betreft veel te Amerikaans. En als ik ook nog de prijs van 40 Dollar hoor, haak ik af. Ik blijf wel wachten. Ook Ardy besluit achter te blijven. Ik speel wat mijn DS en voor ik het weet, zijn ze al weer terug. We lunchen en gaan weer verder. Na nog zo'n 1 ½ uur rijden zijn we in het hotel nabij Manuel Antonio. We genieten van een koude douche en een zwoele avond.

Vandaag rijden we richting NP Manuel Antonio aan de Pacifische kust. Onderweg wordt er nog gestopt voor een bezoek aan een boottour waarbij ze ook krokodillen voeren. Claudia en ik (en nog een paar van de groep) besluiten niet mee te gaan met die Amerikaanse spektakelshow. Na een kleine 2 uur is de groep weer terug en ze hebben behalve krokodillen ook veel vogels gezien. Bij aankomst in Quepos (NP Manuel Antonio) blijkt ons hotel een prachtig uitzicht te hebben over de baai. Het hotel komt een beetje vervallen over, maar daar raken we inmiddels aan gewend op onze reizen. De badplaats verblijven zijn altijd minder dat de rest van de vakantieverblijven. Maar de ligging van het hotel maakt het meer dan goed. De rest van de dag is het dan ook luieren geblazen aan de rand van het zwembad in de hangmat.

donderdag 31 december

Oudjaarsdag! Vandaag vroeg op om te gaan Quad rijden. We zitten in een klein groepje met een Amerikaans gezin uit de staat New York. De vader is erg sympathiek! Hij lijkt qua doen en laten op die vent uit de serie 'king of queens' (hey ya buddie!). Onze tourguide is een rasta die de quad goed onder controle heeft (op twee wielen op z'n zij, zo'n 50 meter door stromend water met een kind voorop en een koelbox achterop!). De tour is erg gevarieerd, maar niet echt spectaculair. De omgeving is echter schitterend! 's Middags weer lekker luieren en bellen met thusi om ze daar alvast een gelukkig Nieuwjaar te wensen. Wel een vreemde gedachte dat zij alweer naar bed gaan en wij oud en nieuw nog moeten vieren. 's Avonds gaan we dan oom met een klein clubje naar Quepos om daar te feesten. Er is een soort openluchtfestival met een band. Qua vuurwerk is het niet veel bijzonders. Het feest op straat is erg gezellig!

Oudjaarsdag; we gaan quad rijden. In een busje, over in het volgende busje, uitleg over de quads en gaan met die banaan. We rijden door modderige bossen, heuvelige weilanden en ondiepe rivieren. Het is leuk om een beetje te crossen door de prachtige omgeving. Echt hard en ruig gaat het niet. Na zo'n 2 ½ uur komen we aan bij een berghuisje en gaan we lunchen. Daarna is het helaas voorbij. We worden terug gebracht naar het hotel. We zien op de terugweg nog een squirrel monkeys. Het 4e aapsoort dat in Costa Rica leeft. Nu hebben we ze allemaal gezien. Bij het hotel genieten we van het zwembad en de zon. 's Avonds eet ik sushi; wie had dat gedacht in Latijns Amerika. Om 22 uur gaan we naar het nabij gelegen plaatsje Quepos om oud en nieuw te vieren. Voor het park speelt een leuke band en er wordt lekker op straat gedanst. Ik heb wel wat buikpijn dus mijn koude biertje is geen succes. En hoewel ik het erg gezellig vind, ben ik ook wel een beetje moe. We tellen af... tres, dos, uno...feliz nuevo ano! En...dat was het zo'n beetje. Het vierwerk is hier minimaal. Leuk om zo eens mee te maken, maar ik mis thuis nu ook wel een beetje.

vrijdag 1 januari

We slapen vandaag uit. Ik ben pas om 8 uur wakker. We ontbijten laat en pakken dan onze spullen. Met de taxi gaan we naar de ingang van Manuel Antonio N.P. Ik ben moe en slapjes. Heb geen puf om veel te doen. We zien als eerste een hert. Deze is al helemaal niet bang voor ons. De debetzijde van (te veel) toerisme. Na een tijdje wandelen, komen we aan bij het strand. Hoewel het best druk is, is het toch wel een prachtig plaatje. Een echte Bountybaai met wit strand, palmbomen, een blauwe zee en aapjes. Schooiende aapjes en wasbeertjes. Of eigenlijk brutale, stelende beesten. Niets is veilig en hier zijn de mensen 'banger' voor de beesten, dan andersom. Ardy en Ko gaan verder wandelen. Henny en ik blijven op het strand; lekker zonnen en lezen. Na een flink uur zijn de mannen terug en gaan we via de andere kant langs het strand terug. Als we bij de uitgang komen, staat het water inmiddels zo hoog dat we het laatste stukje met een bootje moeten doen. Voor onze boot ligt een jongentje in het water driftig te spartelen. De bootsman roept wat en ik denk dat het jongetje zowat onder de bood komt. Ineens krijg ik door dat dat niet het probleem is, maar dat het kereltje door de stroming wordt meegesleurd en bezig is te verdrinken. Voor ik het weet, zwemmen er twee mannen naar hem toe. En wij pakken hem over en trekken hem in de boot. Gelukkig komt het jongetje en zijn familie er met de schrik vanaf. We hobbelen nog wat langs de winkeltjes en restaurantjes en gaan dan terug naar het hotel. We halen broodjes voor morgen, relaxen en genieten van ons 'laatste avondmaal' in El Avion. Een restaurant met een oud vliegtuig, waar een bar in is gebouwd, in het midden.

Na lekker uitslapen en een typisch Costa Ricaans ontbijt gaan we wandelen in het N.P. Van onze medereizigers hadden we al gehoord dat het gisteren megadruk was en dat ze zelfs een ½ uur hebben staan wachten om het park in te mogen. Wij hoeven echter niet te wachten, maar van een rustig park is geen sprake! Op de stranden van dit kleine park barst het van de apen en wasbeertjes, die erop uit zijn om eten en vuilnis te gappen van de bezoekers. Mijn vader en ik lopen nog naar de 'Mirador Cathedral' (uitzichtpunt) terwijl Claudia en mijn moeder op het strand blijven. Dit park is lang niet zo mooi als het N.P. in Cahuita en wordt helaas overspoeld door bezoekers. Na wat soevenir shoppen en ijs eten gaan we weer richting hotel.

zaterdag 2 januari

Vanochtend hebben we de tijd om rustig wakker te worden, in te pakken en te ontbijten. We rijden in vier uur naar het vliegveld. Helaas heeft onze vlucht al een uur vertraging en is het de vraag of we onze aansluiting in Madrid kunnen pakken.

zondag 3 januari

Het vliegtuig in Madrid blijkt naar een flinke marathon of megavliegveld Madrid nog aan de grond te staan, maar de gate is gesloten. We mogen er niet meer in. Onze koffers worden uitgeladen en wij mogen ons best doen om een nieuw vliegtuig te regelen. Na 8 uur verblijf op airport Madrid gaat het niet meer lukken. We gaan ergens overnachten. De volgende ochtend lukt het ons wel om tickets naar Nederland te bemachtigen. Na ruim 48 uur onderweg zetten we eindelijk weer voet op Nederlandse bodem. Dat was me een tochtje wel.